

яких направлена на боротьбу з корупцією, незалежні ЗМІ. В Україні і нині існує велика мережа подібних інститутів громадянського суспільства, проте така система громадського контролю не показала своєї дієвості через відсутність серйозних важелів впливу на владу. Для реалізації кінцевої мети – протидії корупції, необхідне надання таким організаціям офіційного доступу до відомостей, які є предметом громадського контролю на предмет корупційних зловживань. Таке право доступу до інформації, яка не має статусу конфіденційної інформації чи державної таємниці повинно бути закріплено на законодавчому рівні, зокрема шляхом прийняття нової редакції Закону України «Про громадські об'єднання», в якій закріпити обов'язок правоохоронних органів невідкладно реагувати на повідомлення, заяви про корупційні правопорушення.

Список використаних джерел:

1. «Політична корупція в Україні: суб'єкти, прояви, проблеми протидії». – Центр Разумкова. Національна безпека і охорона. – № 7. – 2009 р. – С. 32.

Кардашевська Г.М.

студентка,

Національний юридичний університет

імені Ярослава Мудрого

НАВКОЛИШНЄ СЕРЕДОВИЩЕ ЯК ОДИН ІЗ ДЕТЕРМІНАНТІВ ЗЛОЧИННОСТІ. ТЕОРІЯ РОЗБИТИХ ВІКОН

Забезпечення законності не відбувається стихійно та вимагає цілеспрямованого впливу на поведінку суб'єктів суспільних відносин. Для успішного впливу на цей процес необхідне не лише знання шляхів реалізації правових норм у суспільстві, а ще й факторів, що впливають на людську поведінку та засобів, за допомогою яких можна забезпечити її відповідність правовим вимогам.

Сьогодні на рівень злочинності в країні впливає велика кількість соціальних факторів, зокрема й навколишнє середовище, яке сприяє не тільки формуванню особи злочинця та виникненню у неї злочинної мотивації, а й зумовлює конкретну життєву ситуацію, за якої існує реальний шанс вчинити злочин.

Для подолання цієї проблеми ще у 80-х рр. ХХ ст. Д. Уілсоном та Д. Келлінгом була розроблена запобіжна теорія «розбитих вікон». Вони стверджували, що злочинність – це неминучий результат відсутності порядку. Якщо хтось розбив вікно в будинку і ніхто не поставив нове, то скоро жодного цілого вікна в будинку не залишиться, а почуття безкарності поширяться на всю вулицю, надсилаючи сигнал всій окрузі. Сигнал, що закликає до вчинення більш тяжких злочинів. Іншими словами, явні ознаки безладу й недотримання прийнятих норм поведінки провокують оточення теж забути про них.

Ця теорія була неодноразово експериментально підтверджена, зокрема соціологами Гронінгенського університету в Нідерландах. Експериментатори

з велосипедної стоянки біля магазину прибрали усі урни, на рулі велосипедів повісили рекламні листівки і стали спостерігати, скільки людей викинуть ці папірці на асфальт. Стіна магазину, біля якого стояли велосипеди, була ідеально чистою – листівки кинули на землю 33% велосипедистів. Потім експеримент повторили, попередньо обмалював стіну – насмітили вже 69%.

Наступний експеримент полягав в тому, що представники університету поставили на вулиці поштову скриню, з якої виглядав конверт із 5 євро. У першій ситуації скриня була чистою, поряд сміття не було, а в другій – скриня була розмальована беззмистовними графіті і поряд було багато сміття. Виявилось, що в першому випадку тільки 13% присвоювали собі конверт, а в другому – 25-27%.

Таким чином, розмальовані стіни, розбиті вікна, сміття, покинуті будівлі так чи інакше зумовлюють аналогічну форму поведінки, тобто, послуговуючись терміном біхевіоризм, – «стимул – реакція». Варто зазначити, що в результаті практичного застосування теорії розбитих вікон Нью-Йорк став одним із найспокійніших міст США, хоча у 80-ті роки ХХ століття там вчинялося близько 1 500 тяжких злочинів щодня.

Дана теорія була запозичена багатьма країнами світу, навіть не оминула такі малорозвинуті країни, як Чилі, Мексика, Колумбія.

Отже, беззаперечно можна вказувати на те, що до важливих детермінантів злочинності слід віднести негативний вплив неохайного, занедбаного вигляду міста, безсистемність його забудови, одноманітність примітивної архітектури тощо. Не слід недооцінювати взаємозв'язок людської психіки з навколишнім світом, що, з одного боку, може стимулювати до правомірної поведінки, а з іншого – породжувати певні депресивні настрої, які в подальшому можуть призвести до вчинення злочинів.

Що стосується нашої держави, то Україна – це територія розбитих вікон, а злочинність у нашій державі – це неминучий результат відсутності порядку. За 25 років «незалежності» виросло ціле покоління, яке сприймає дану розруху як норму життя і навіть не уявляє, що може бути по-іншому. Людство звикло до сміття на вулицях та скверах, до розбитих доріг, до нехтування правилами дорожнього руху як з боку водіїв, так і пішоходів. Іншими словами, ми особисто причетні до цього хаосу та безладу в країні.

Але останнім часом суспільство дедалі більше звертає увагу на дану проблему. І можна з упевненістю сказати, що ця теорія таки має право на життя у нашій країні. І якщо знайдуться ті, хто із серйозністю поставиться до цієї теорії розбитих вікон, якщо вдасться застосувати її на практиці – можна буде побачити кардинальні зміни. Ніхто не каже, що за цим принципом треба починати з корупції чи організованої злочинності, можна почати з насіння, жвачок і недопалків. Чисто не там, де не прибирають, а там, де не сміять, не беруть хабарів там, де їх не дають. Якщо ми хочемо жити в європейській країні, то й поводити себе потрібно так, наче ми вже там знаходимось. Жити по-європейськи слід починати вже зараз, не чекаючи десанту непідкупних чиновників, талановитих слідчих, появи чистих вулиць та бездоганного порядку зі сторони. У будь-якому випадку кожен з нас самостійно працює над створенням передумов покращення власного життя.

Список використаних джерел:

1. Теория разбитых окон или снова о Грузии [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nikinform.com/stati/128-stati/1134-teoriya-razbityx-okon-ili-snova-o-gruzii.html>
2. Колодяжний М. Г. Світова практика участі громадськості у протидії злочинності / М. Г. Колодяжний // Вісн. акад. прав. наук України. – 2012. – № 3. – С. 265–273
3. Колодяжний М. Г. Участь громадськості у програмах запобігання злочинності в США [Електронний ресурс]. – Режим доступу: file:///C:/Users/%D0%9A%D0%B0%D0%BB%D1%8F%D0%BD/Downloads/tipp_2013_1_30.pdf
4. Глухова А. А., Иудин А. А., Шпилев Д. А. Социология права: феномен разрухи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://apel.ieml.ru/storage/files/Nomer%2037/%D0%B3%D0%BB%D1%83%D1%85%D0%BE%D0%B2%D0%B0.pdf>

Константинова В.В.*студентка,**Одеський національний університет імені І.І. Мечникова***СТУПІНЬ ТА КРИТЕРІЇ ВИПРАВЛЕННЯ
ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ**

Згідно зі ст. 6 Кримінально-виконавчого кодексу України, виправлення засудженого – процес позитивних змін, які відбуваються в його особистості та створюють у нього готовність до самокерованої правослухняної поведінки [1, ст. 6].

На даний момент в Кримінальному та Кримінально-виконавчому кодексах використовується наступна класифікація ступеня виправлення засуджених:

- «Що став на шлях виправлення».
- «Твердо став на шлях виправлення».
- «Довів своє виправлення».

Так, А. С. Севрюгин, вивчаючи категорію «ступінь виправлення» з точки зору кримінально-виконавчої науки, зазначає, що це «фактична (правомірна або неправомірна) поведінка» засудженого в колонії [2, с. 50-51]. А. Ф. Сизий розуміє фіксацію рівня виправлення засудженого як узагальнену оцінку його поведінки, яка за своїми об'єктивними елементами (ознаками) свідчить про позитивні зміни у психіці засудженого, служить доказом успішного досягнення цілей покарання і як результатом є соціально корисною [3, с. 17].

М. П. Стурова вважає, що під ступенем виправлення необхідно розуміти рівень та зміну морального розвитку особистості, яка відбуває покарання у вигляді позбавлення волі [4, с. 384], а В. Ф. Пирожков – якість зміни мотиваційної сфери засудженого в результаті проведених виховних заходів [5, с. 46].

Ряд вчених відстоюють позицію, що ступінь виправлення – це комплекс методів узагальнення незалежних характеристик, тобто комплексна оцінка результатів виправлення засуджених.

Практика показує, що при визначенні об'єктивного ступеня виправлення необхідно використовувати в комплексі юридичні, соціальні та психолого-педагогічні критерії, тобто підхід має бути фундаментальним та характерним